

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122252257
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122252257.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu A. B. C., D., IČO: XX XXX XXX, so sídlom E. XX, XXX XX F., proti žalovanému G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX B. I. B., o zaplatenie 1.420,48 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 15. februára 2023, č. k. 4Csp/24/2022-135, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 892,14 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 891,49 eur od 01.02.2022 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 25,52 %, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, pričom o výške náhrady bude po právoplatnosti rozsudku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods.1, § 52 ods.1 až 4, § 121 ods.3, § 517 ods. 1, § 563, § 565, Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, a h/, § 9 ods. 2 písm. h/, § 11 ods.1 písm. b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 Obchodného zákonníka, § 3 ods.1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., § 232 ods. 3 CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobca sa v konaní podanou žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 18.02.2022 domáhal zaplatenia sumy 1.420,48 eur, ktorá predstavovala nezaplatenú istinu, sumu 364,50 eur ako nezaplatený úrok, sumu 0,65 eur ako úrok z omeškania, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.420,48 eur od 28.01.2022 do zaplatenia a nahradil trovy konania.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že v predmetnej právnej veci na základe žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru dňa 01.10.2018 žalobca so žalovaným uzatvoril Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 556443 o poskytnutí bezúčelového úveru vo výške 2.000 eur. V zmluve bol okrem uvedenej výšky úveru uvedený údaj o druhu úveru ako pôžička, bezúčelový úver, súbor poistenia: Súbor A, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver: 0,73 eur, celková suma, ktorú musí dlžník vrátiť 2.972,32 eur, počet splátok: 96, splátka 29,92 eur, poplatok za poskytnutie úveru: 100 eur splatný najneskôr do 31.10.2018, ročná úroková sadzba 9,5 % p.a. fixná, RPMN 11,71%, priemerná hodnota RPMN 11,71%. Splátky boli splatné v 24. deň kalendárneho mesiaca, termín splatnosti 1. splátky stanovený na 24.10.2018. Ďalej súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca doručil žalovanému výzvu zo dňa 24.01.2022, v ktorej ho upozornil, že je v omeškani, zároveň ho upozornil na uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ. Dňa 27.01.2022, t.j. po tejto predchádzajúcej výzve a upozornení na možnosť žiadať celý dlh v dôsledku

omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy a nerešpektovania predchádzajúcich výziev, žalobca vyzval žalovaného k okamžitej úhrade celého úveru, ktorá výzva bola na adresu žalovaného doručovaná. Ďalej súdu prvej inštancie z listín žalobcu, označených ako Prehľad splácania do (a po) predčasnej splatnosti a Prepočtu zmluvných úrok a úrokov z omeškania (čl. 21-25) vyplynulo, že za účelom splácania úveru žalovaný poukázal žalobcovi v nepravidelných dňoch, a to v čase od 24.10.2018 do 25.10.2021 sumu 1.108,51 eur a po zosplatnení neuhradil žiadnu sumu. Z predložených listín žalobcom a tvrdení žalobcu, ktoré neboli žalovaným popreté, súd prvej inštancie zistil, že uplatnená suma 0,65 eur predstavuje úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne odo dňa splatnosti každej splátky do jej úhrady, resp. do času zosplatnenia. Z výpočtu RPMN uskutočnenej súdom prostredníctvom vlastných dostupných prostriedkov na výpočet RPMN súd prvej inštancie zistil, že pre spotrebiteľský úver vo výške 2.000 eur s výškou mesačnej splátky 29,92 eur plus 0,73 eur ako mesačný poplatok za poistenie pri počte splátok 96 a poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 100 eur vyplynula výška RPMN 12,49 % a výška celkovej sumy, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 3.042,40 eur. Súd prvej inštancie vzhľadom na ust. § 9 a § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch úver poskytnutý žalovanému na základe zmluvy dňa 1.10.2018 posúdil ako bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva neobsahovala správny a skutočný údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. h), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a tiež celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vychádzal zo znenia zmluvy, z obsahu ktorej vyplynula celková čiastka v sume 2.972,32 eur, pričom z údajov platných v čase zmluvy bola suma celkovej čiastky uvedená nesprávne, pretože pri dohodnutej výške mesačnej splátky 29,92 eur spolu s poplatkom vo výške 0,73 eur za poistenie úveru (t.j. celkom mesačná splátka 30,65 eur) pri ich počte (96) a spolu s poplatkom vo výške 100 eur za poskytnutie úveru činila táto celková čiastka vo výške 3.042,40 eur a nie vo výške 2.972,32 eur. Okrem toho v zmluve bol uvedený predformulovaný text o poistení (schopnosti splácať úver) ako Súbor A, avšak zmluva vôbec nepredpokladala odmietnutie poistenia ako takého. Ani samotná žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru možnosť odmietnutia poistenia nepredpokladala. Z uvedeného vyplynulo, že dohoda o poplatku za poistenie schopnosti splácať úver, uvedená v základných parametroch úveru zmluvy o úvere, bola podmienkou uzavretia zmluvy a žalovaný musel podpísať aj dojednanie o poistnom, resp. poplatku za poistenie, pokiaľ chcel dosiahnuť poskytnutie úveru. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie ustálil, že aj výška RPMN 11,71% (nielen celková čiastka) bola uvedená nesprávne - v nižšej miere (namiesto 12,49 %, podľa výpočtov súdu). Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti tým, že poskytnutý úver riadne nesplácal. Uvedené vyplynulo z prehľadu o splácaní úveru. Ku dňu 24.11.2021, teda vystavenia listiny Opakované upozornenie mal mať žalovaný uhradenú sumu vo výške 1.379,23 eur (45 splatných mesačných splátok po 30,65 eur), pričom uhradil len sumu 1.108,51 eur. Žalovaný bol upozornený, že je v omeškani so splátkami ako i na možnosť zosplatnenia úveru, a to listinou zo dňa 24.11.2021, ktorá bola žalovanému zasielaná. Žalobca 27.01.2022 pristúpil k zosplatneniu úveru, ktorú skutočnosť taktiež žalovanému oznámil písomnosťou, ktorá bola žalovanému podľa tvrdení žalobcu na adresu doručovaná a vzhľadom na ust. bodu 19.8 všeobecných podmienok dňom 30.01.2022 i doručená. Vzhľadom k tomu, že predmetný úver súd prvej inštancie posúdil ako bezúročný a bezpoplatkový, žalobcovi patrilo právo len na zaplatenie istiny, resp. zostatku poskytnutých finančných prostriedkov z úveru vo výške 891,49 eur (ako 2.000 mínus 1.108,51 eur) i spolu s úrokom z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti vo výške 0,65 eur, keďže splátky žalovaný riadne a včas (ku dňu splatnosti vždy k 24. jednotlivých splátok) nesplácal. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal teda celkom sumu 892,14 eur (891,49 plus 0,65) a vo zvyšnej časti istiny, úroku z úveru i s uplatneným úrokom z omeškania žalobu z dôvodov uvedených vyššie zamietol. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s platením svojho peňažného záväzku (či už pri platení jednotlivých mesačných splátok alebo celého zosplatneného úveru), vzniklo žalobcovi právo popri dlžnej istine i právo na úhradu úroku z omeškania. Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške 0,65 eur (tak ako si žalobca uplatnil z jednotlivých omeškaných splátok do vyhlásenia splatnosti úveru) a následne i úrok z omeškania vo výške 5,00 % z priznanej istiny (zostatku nesplatených poskytnutých finančných prostriedkov po vyhlásení predčasnej splatnosti) odo dňa 01.02.2022, t.j. nasledujúcim dňom potom ako bol žalovaný povinný podľa § 563 OZ celý zosplatnený úver žalobcovi zaplatiť (nasledujúci deň ako mu bola doručená listina o zosplatnení (resp. ako sa dostala do jeho dispozície), žalobca doklad o doručení nepredložil, súd prvej inštancie vychádzal z listinného dôkazu Všeobecné obchodné podmienky, z ich znenia bodu 19.8) až do jeho úplného zaplatenia, a vo zvyšnej časti o zaplatenie úrokov z omeškania žalobu zamietol (žalobca si uplatnil úrok z omeškania z vyššej sumy a od skoršieho dátumu). O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP podľa pomeru úspechu strán v spore. Konštatoval, že vo

veci samej žalobe vyhovel v časti o zaplataenie istiny vo výške 891,49 eur (čo predstavovalo 62,76 %), žalovaný bol úspešný v časti o zaplataenie istiny 528,99 eur (v ktorej časti súd žalobu zamietol, čo predstavovalo 37,24 %). Žalobcovi preto priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 25,52 % (62,76 mínus 37,24 %) s tým, že podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol a v súvisiacom výroku III. o nároku na náhradu trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie a zároveň prizná žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval v napadnutej časti za nesprávny dôvodiac tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). S tvrdeniami súdu prvej inštancie, že v zmluve sa nachádza predformulovaný text o poistení a že zmluva, a dokonca ani žiadosť vôbec nepredpokladajú odmietnutie poistenia ako takého žalobca nesúhlasil. K uvedenému uviedol, že v rámci predzmluvných rokovaní má každý klient žalobcu možnosť zvoliť si uzatvorenie úverovej zmluvy bez poistenia, s poistením Súboru A alebo poistenie Súboru B. Je teda na slobodnom rozhodnutí klienta, či ponúkanú možnosť poistenia úveru využije alebo nie. Zdôraznil, že nevyužitie tejto služby nemá žiadny vplyv na podmienky, ani parametre ponúkaného úveru. Žalovaný preto nebol povinný uzatvoriť zmluvu o poistení, ak chcel získať od žalobcu úver za dohodnutých podmienok. Mal možnosť výberu a rozhodol sa tak na základe vlastného uváženia, pretože ho táto ponuka oslovila. V zmysle uvedeného podľa žalobcu v konaní nevystali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné zakladať domnienku, že poistenie bolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok. Mal za to, že uvedené tvrdenie súdu prvej inštancie neobstojí, keďže ani z predloženej zmluvnej dokumentácie, o ktorú žalobca opieral svoj nárok, nebolo možné vyvodiť, čo i len nepriamo takýto záver. Zastával názor, že naopak, z viacerých ustanovení zmluvnej dokumentácie vyplynul opačný záver a síce, že úverovú zmluvu bolo možné bez akýchkoľvek dôsledkov na jej podmienky (najmä bez negatívnych dôsledkov pre spotrebiteľa) uzatvoriť aj bez uzatvorenia poistenia a uzatvorené poistenie bolo možné tiež kedykoľvek zo strany žalovaného zrušiť. V tomto smere odkázal napr. na znenie vo Všeobecných obchodných podmienkach banky, konkrétne na ods. 10.1: „(...) Na poskytnutie služby finančného sprostredkovania ani dojednanie poistenia nemá klient právny nárok“. Alebo v zmysle Obchodných podmienok pre úvery v ods. 9 bolo uvedené: „Poistenie možno dojednať len spolu s poskytnutím úveru“ (t. z. že splácanie úveru nemožno „dopoistiť“ neskôr). Keďže neobstála premisa ohľadom povinného uzatvorenia poistenia k úverovej zmluve, neobstála ani námietka ohľadom nesprávnosti celkovej výšky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť a tým pádom nesprávnosť výpočtu RPMN, kvôli nezohľadneniu nákladov súvisiacich s poistením. Celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť je uvedená správne a tým pádom hodnota RPMN bola taktiež vypočítaná správne a v súlade so zákonom. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na Vyjadrenie Odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS (OFS) zo dňa 02.09.2019. Žalobca odkazoval na rozhodnutia iných súdov, napr. na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/123/2018 zo dňa 04.10.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoCsp/41/2020 zo dňa 18.06.2020, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/38/2021 zo dňa 31.05.2022 a iné. Žalobca mal za to, že zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti v správnej výške a s poukazom na vyššie uvedené, bol potom záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nesprávny. Ďalej žalobca poukázal aj na to, že žalovaný počas konania nespochybnil dobrovoľnosť poistenia. Podľa žalobcu súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s ust. § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Podľa uvedeného ustanovenia sa výslovne nepopreté tvrdenia považujú za nesporné. Žalobca mal za to, že v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch. S poukazom na vyššie uvedené bolo dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ust. § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho bol nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Žalobca ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/22/2022 zo dňa 25.05.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/54/2021 zo dňa 22.02.2022, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn.

11CoCsp/65/2020 zo dňa 30.07.2021. V závere taktiež uviedol, že pokiaľ mal súd akékoľvek pochybnosti ohľadom chýbajúcich zákonných náležitostí zmluvy, mal žalobcu vyzvať na doplnenie žaloby za účelom predloženia potrebných vyjadrení a dôkazov. Súd prvej inštancie žalobcu na doplnenie nevyzval, avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup bol procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. V súvislosti s uvedeným žalobca poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/6/2018-96 zo dňa 29.11.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/43/2018 zo dňa 31.01.2019 a iné.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolateľom spochybnený vo výroku I., ktorým bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 892,14 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 891,49 eur od 01.02.2022 do zaplatenia. V tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

6. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím výrokom II., posúdiac úver ako bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere uvedených v ust. § 9 ods. 1 písm. h/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 25,52 %.

7. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti (výrok II.) majúce pôvod v závere o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy daných v ust. § 9 ods. 2 písm. h/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a v konečnom dôsledku tiež porušenie práva na spravodlivý proces pre nesprávny procesný postup súdu, ktorý vzhliadal v tom, že súd ho mal vyzvať na doplnenie žaloby za účelom predloženia potrebných vyjadrení a dôkazov v prípade, ak mal akékoľvek pochybnosti týkajúce sa chýbajúcich zákonných náležitostí zmluvy, avšak súd prvej inštancie žalobcu na doplnenie nevyzval a napriek tomu vo veci meritórne rozhodol.

8. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazu zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na nepoukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Nesprávny skutkový záver - odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom

konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

11. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

12. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver predovšetkým o spotrebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu, v ktorom má pôvod uplatnený nárok, na ktorý dopadajú normy spotrebiteľského práva a obligatórne skúmajúc povinné náležitosti zmluvy o úvere vo svetle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, a dospel k správne záveru o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy, a to celkovej čiastky úveru (ako aj RPMN), ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď už len pre absenciu tejto jednej obligatórnej náležitosti je záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru správny a nebolo preto potrebné zaoberať sa ďalšími obligatórnymi náležitosťami zmluvy. Žalovaný je tak povinný vrátiť žalobcovi iba istinu, ktorá mu bola poskytnutá a doposiaľ nie je uhradená, vo výške 892,14 eur bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov, ale s úrokmi z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 891,49 eur od 01.02.2022 do zaplatenia. Rovnako správne je jeho rozhodnutie v časti trov konania.

13. Pokiaľ žalobca namietal, že súd mal žalobcu vyzvať na odstránenie väd žaloby, a to za účelom predloženia potrebných dôkazov, odvolací súd uvádza:

14. Civilné sporové konanie je ovládané dispozíciou zásadou a začína výlučne na základe žaloby, ktorá musí obsahovať všeobecné náležitosti v súlade s ustanovením § 127 ods.1 CSP a/ ktorému súdu je určené, b/ kto ho robí, c/ ktorej veci sa týka, d/ čo sa ním sleduje, e/ podpis a § 132 ods.1 CSP (okrem všeobecných náležitostí podania musí byť uvedené označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh - petit, t.j. ako žiada žalobca rozhodnúť). Iba formálne spôsobilá žaloba je základným predpokladom vecného prejednávania veci. Uvedené náležitosti sú stanovené obligatórne a ak v podaní vo veci samej (žalobe) absentujú celkom, či sú nezrozumiteľné, súd je povinný postarať sa o odstránenie týchto nedostatkov, a to postupom podľa § 129 ods.1, 2 CSP, t.j. uznesením vyzvať toho, kto podanie urobil, aby ho doplnil alebo opravil v lehote ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní, v ktorom tiež uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba opraviť alebo doplniť a poučí ho o možnosti podanie v prípade nečinnosti odmietnuť (§ 129 ods. 3 CSP). Pri rozhodovaní podľa uvedeného procesného ustanovenia však súd môže posudzovať len splnenie formálnych náležitostí podania (žaloby) uvedených v ust. § 127 CSP, v ust. § 132 a nasl. CSP (nemôže posudzovať nedôvodnosť, neopodstatnenosť žaloby, pretože to je dôvod pre jej zamietnutie). Dotknuté ustanovenie CSP ukladá povinnosť žalobcovi produkovať skutkové tvrdenia a pripojiť k žalobe listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, ich neprodukovanie v rozsahu opodstatňujúcom vyhoveniu žalobe, či nepredloženie takýchto dôkazov, však nepredstavuje prekážku, pre ktorú nemožno pokračovať v konaní, pretože tieto dôkazy môžu byť predložené súdu kedykoľvek v priebehu konania. Je vecou výlučne racionálneho posúdenia žalobcu, aké skutkové tvrdenia na podporu uplatneného nároku bude produkovať a akými dôkazmi ich podloží a tiež v akom štádiu konania (samozrejme v limitoch daných zákonnou koncentráciou) to urobí. Bremeno tvrdenia a dôkazu a ich absencia sa môže premietnuť jedine v neunesení dôkazného bremena a následnom zamietnutí žalobného návrhu ako celku, či jeho časti, ale nie v postupe podľa § 129 CSP, nepredloženie dôkazu či absencia tvrdení upevňujúcich pozíciu žalobcu totiž ani na výzvu súdu nemohlo mať ani následok v podobe odmietnutia žaloby bez

meritórneho prejednávania veci. V posudzovanej veci žaloba spĺňala formálne náležitosti, teda nebol dôvod na odvolateľom požadovaný postup. Z uvedeného dôvodu je tak táto odvolacia námietka nedôvodnou.

15. Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

16. Žalobca namieta nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o absencii obligatórnych náležitostí v zmluve, daných v ust. § 9 ods. 2 písm. h/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, dôvodiac, že nebolo jeho povinnosťou do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, zahrnúť poplatok za poistenie, keďže podľa žalobcu v konaní nevystali žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo poistenie podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy, či zvýhodnenia jej podmienok, žalovaný nebol povinný uzatvoriť zmluvu o poistení, ak chcel získať od žalobcu úver za dohodnutých podmienok, mal možnosť výberu a rozhodol sa tak na základe vlastného uváženia.

17. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy je zrejmé, že predmetná zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Čiastka v zmluve uvedená 2.972,32 eur je totiž iba násobkom počtu splátok 96 s výškou splátky 29,92 eur a poplatku za poskytnutie úveru 100 eur, v ktorej nie je zahrnutá splátka poistného. Mesačná splátka poistného totiž predstavovala sumu 0,73 eur (x 96 = 70,08 eur), čo spolu predstavuje celkovú čiastku, ktorú mal klient zaplatiť 3.042,40 eur a nie uvedenú celkovú čiastku 2.972,32 eur.

18. Nedôvodne žalobca namieta, že poistné do celkovej čiastky zahrnuté byť nemuselo. Faktom je, vychádzajúc z platnej právnej úpravy, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí v sebe zahŕňať aj poplatky za doplnkové či vedľajšie služby spojené so spotrebiteľským úverom, pričom tomu tak nemusí byť iba v prípade, ak ide o doplnkové či vedľajšie služby, ktorými nie je podmienené získanie spotrebiteľského úveru, alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. O tento prípad v okolnostiach posudzovanej veci však zjavne nešlo. Z dokazovania totiž nevyplývalo, že poistenie schopnosti splácať úver v prípade žalovaného by bolo dobrovoľnou doplnkovou službou, ktorú by si tento zvolil dobrovoľne, ale službou, ktorá bola podmienkou získania úveru žalovaným, z ktorého dôvodu nemožno pochybovať, že povinnosťou veriteľa bolo, aby aj náklady na úhradu poistného zahrnul do údajov o celkovej sume, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť v súvislosti s poskytnutým úverom. V danom prípade je zjavné, že text o poistení je zakomponovaný do predformulovaného textu samotnej zmluvy v bode 1.2 ako „ Súbor poistenia, Súbor A“, pričom bod 1.2 má názov „ základné podmienky“, pričom žalovaný sa mohol rozhodnúť, len o aký druh poistenia má záujem. Možnosť nepoistiť schopnosť splácať úver, žalovanému zo zmluvy nevyplývala, príkladom zaškrtnutím políčka „ odmietam poistenie“. Nemožno pochybovať o tom, že táto konkrétna zmluva uzatvorená so žalovaným by vôbec predpokladala odmietnutie poistenia ako takého. Je to práve dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv, je povinný preto postupovať s odbornou starostlivosťou a nesie plnú zodpovednosť za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru, doby a rozsahu úveru.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu, zvolená konštrukcia zmluvy vo vzťahu k podstatnému údaju, ktorý je obligatórnou náležitosťou zmluvy, namiesto jednoznačného a správneho údaju o tom, koľko v skutočnosti spotrebiteľ na úver zaplatí, nielen neindikuje v prospech odlišného záveru, ktorý vyvodil súd prvej inštancie vo vzťahu k tejto náležitosti, ale je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktorou sa môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k takto poskytovanej službe. Vychádzajúc z tohto skutkového zistenia, podľa názoru odvolacieho súdu žalobca náležite a so všetkou starostlivosťou, ktorú je možné od neho ako poskytovateľa úverového produktu spravodlivo očakávať, neposkytol spotrebiteľovi podstatné informácie obsiahnuté v zmluve tak, aby boli pre neho pravdivé a zrozumiteľné, v dôsledku čoho ich sankcionovanie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je v posudzovanej veci aj z tohto dôvodu namieste. Pokiaľ by úmyslom žalobcu ako poskytovateľa daného úverového produktu bolo skutočne informovať spotrebiteľa o rozsahu jeho záväzku tak, aby mal možnosť zvážiť vhodnosť takéhoto úverového produktu vrátane vnúteného poistenia a porovnať ho s inými úverovými produktmi dostupnými na trhu v danom čase, niet racionálneho, ani zákonného dôvodu pre to, aby do údajov o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nebola zakomponovaná aj čiastka rovnajúca sa poistnému. Významom ust. § 9 ods. 2 písm. h/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch

platného a účinného v rozhodnom čase bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy mal jednoznačnú vedomosť o tom, aká bude výška jeho finančného zaťaženia v súvislosti s poskytnutým úverom a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Rovnako ako aj celková čiastka úveru, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, tak aj RPMN je podľa odvolacieho súdu pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru. Zmyslom údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov obsiahnutom v zmluve o spotrebiteľskom úvere je totiž poskytnúť spotrebiteľovi pravdivú informáciu (v číselnom vyjadrení) o skutočnej výške nákladov súvisiacich so spotrebiteľským úverom. Pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov by mali byť zohľadnené i poplatky za poistenie s prihliadnutím na vyššie uvedené. Preto výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov tak v zmysle uvedeného ust. § 19 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ovplyvňuje aj výška poskytnutého úveru, či poplatky / náklady za služby spojené s úverom, ktoré neboli spotrebiteľom vymienené. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie ustálil správny právny záver, že ak žalobca nezahrnul pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov do celkovej výšky úveru aj poplatok za poistenie, bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorej výpočet je závislý od celkovej výšky úveru. Nesprávne uvedená ročná percentuálna miera v neprospech spotrebiteľa je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Účelú úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. h/ ZoSÚ, ktorý jasne a pravdivo stanovuje, aká je celková čiastka (ako aj správny údaj o RPMN), ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť.

20. Na základe uvedeného preto správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným neobsahuje pre priemerného spotrebiteľa pravdivý údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť tak, ako to vyžaduje citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj výšku RPMN, pričom ide o okolnosti, ktorých neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto je možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, ktoré závery korešponujú so závermi rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 zn. C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Bíroovej).

21. Odvolacie námietky žalobcu tak odvolací súd vyhodnotil ako v celom rozsahu nedôvodné.

22. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

23. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne (za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania), preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil.

24. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal právo na ich náhradu žalovanému vo vzťahu k žalobcovi napriek jeho plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže mu preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).